

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **L. H.**, st. přísl. Alžírsko (DZA), zast. Mgr. Umarem Switatem, advokátem, se sídlem Praha 4, Dědinova 2011/19, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Komise pro rozhodování ve věcech cizinců, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie ze dne 15.12.2009, č.j. CPR-10141-1/ČJ-2009-9CPR-C215

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie, kterým bylo v souladu s ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha, oddělení povolování pobytu (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 3.6.2009, č.j. SCPP-069107/PH-XIII-CI-2007 ve věci zrušení povolení žalobce k trvalému pobytu na území České republiky.

V odůvodnění svého rozhodnutí odvolací správní orgán mimo jiné především zrekapituloval průběh správního řízení v dané věci a konstatoval, že spisovým materiálem je prokázáno, že žalobce s paní M. uzavřel účelové manželství.

Odvolací správní orgán zastával názor, že z celého předloženého spisového materiálu je patrné, že žalobcův vztah s manželkou nelze označit jako vztah dvou lidí, kteří se spolu důvěrně znali a chtěli společně žít v manželství a teprve pak jim to nevyšlo. V protokolech

jsou závažné rozpory, případně neznalosti, které nesvědčí o společném manželském soužití. Na základě celého řetězce důkazů a sledu událostí dospěly orgány cizinecké policie k závěru, že žalobcův sňatek byl domluven. Podle odvolacího správního orgánu již v době, kdy žalobce žádal o turistické vízum na zastupitelském úřadě České republiky v Alžíru, uváděl rozhodující orgány v omyl. Žádal o vízum na 15 dní s tím, že po této době území České republiky opustí, nicméně již v této době si byl vědom toho, že bude žádat o azyl. V době, kdy podal odvolání proti zamítavému rozhodnutí o jeho žádosti o azyl, byl domluven jeho sňatek s občankou České republiky. Odvolací orgán rovněž uvedl, že sňatkem se žalobce stal rodinným příslušníkem státního občana EU a získal tak možnost žádat o povolení k trvalému pobytu za zjednodušených podmínek a tím si svůj pobyt zlegalizovat.

Odvolací správní orgán odkázal na ust. § 87l odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. a konstatoval, že došlo ke zneužití práva spojeného s institutem manželství. Zneužití práva lze podle odvolacího orgánu definovat jako „realizaci práva k právem neodůvodněné újmě společnosti nebo újmě jiného“. Účelová jednání směřující k získání povolení trvalého pobytu na území lze pak považovat za újmu společnosti. Odvolací správní orgán měl pak za to, že zneužití práva vede k jeho znevažování, tolerance takového jednání omezuje vymahatelnost práva. Obcházením práva byla rovněž narušována činnost veřejné správy.

V odvolacím řízení bylo rozhodnuto žalobcovu odvolání zamítnout rovněž s ohledem na zásadu, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Dále se pak odvolací správní orgán vypořádal s námitkami žalobce uvedenými v jeho odvolání.

Odvolací správní orgán uzavřel tím, že bylo prokázáno, že žalobce se svojí manželkou nežije, že se jedná o účelové manželství, že nebylo shledáno, že se jedná o nepřiměřený dopad do žalobcova soukromého a rodinného života. Podle odvolacího správního orgánu správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem.

Žalobce v žalobě uvedl, že se nemůže ztotožnit se závěry žalobou napadeného rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ředitelství cizinecké policie. Dovedl porušení čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách a Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES, neboť rozhodnutí správní orgán zcela nepřiměřeně zasáhl do soukromého a rodinného života žalobce. Upozornil na skutečnost, že žalobce žije v České republice již více jak dva roky s partnerkou I. Š., státní příslušnicí České republiky, se kterou plánuje po rozvodu uzavřít sňatek za účelem založení rodiny a řádné výchovy dětí.

Správní orgán měl dle názoru žalobce řádně posoudit rodinný a soukromý život žalobce, jeho vztah ke družce, se kterou žije a sdílí společnou domácnost. Správní orgán tak měl učinit v souladu se zásadou zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností. Podle žalobce neexistuje žádný zvláštní důvod pro zásah státu do jeho rodinného a soukromého života, pro rozdělení jeho rodiny.

Žalobce je přesvědčen, že správní orgán při svém rozhodování nepostupoval v souladu s principem přiměřenosti, který je jedním z esenciálních znaků právního státu. Správní orgán měl podle žalobce posoudit délku pobytu, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, společenskou a kulturní integraci a intenzitu vazeb na zemi původu.

Ve vyjádření k žalobě odvolací správní orgán trval na svém stanovisku vyjádřeném v napadeném rozhodnutí. Uvedl, že žalobcovy námitky neodpovídají skutečnostem, jež vyplývají ze spisového materiálu. Ze spisového materiálu je pak patrné, že správní orgán skutečný stav věci zjišťoval velice pečlivě a podařilo se mu dostatečně prokázat uzavření účelového sňatku. Společný vztah žalobce s jeho manželkou není podle odvolacího správního

orgánu možno označit jako vztah dvou lidí, kteří se spolu někdy důvěrně znali a chtěli společně žít v manželství, žalobce uzavřel manželství s paní M. proto, že tato má státní občanství České republiky. Tím se stal rodinným příslušníkem občana Evropské unie a mohl tímto způsobem podat žádost o povolení k trvalému pobytu. Odvolací správní orgán reagoval na námitky žalobce uvedené v jeho žalobě a měl za to, že podaná žaloba není důvodná, neboť nedošlo k nezákonnému postupu ve věci odvolání proti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu, a proto navrhl žalobu zamítnout.

Při jednání konaném dne 10.4.2014 se řádně předvolaní účastníci k jednání nedostavili, přičemž žalovaný svou neúčast omluvil s tím, že souhlasil, aby bylo jednáno v jeho nepřítomnosti. Žalobce, resp. jeho právní zástupce, který žádal, aby ve věci bylo nařízeno jednání, svou nepřítomnost neomluvil.

Ve správním spise jsou pro danou věc založeny tyto podstatné dokumenty: Úřední záznam Policie České republiky, Obvodního oddělení Postoloprtý o podaném vysvětlení podle § 158 odst. 5 tr, řádu ze dne 14.5.2007; oznámení Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha, Oddělení cizinecké policie Praha o zahájení správního řízení ze dne 6.9.2007 č.j. SCPP-069107/PH-XIII-CI-2007; protokol ze dne 12.7.2008 o podání vysvětlení sepsaný Policií České republiky, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké Policie Ústí nad Labem, Inspektorátem cizinecké policie Chomutov s paní M. M.; protokol ze dne 7.11.2008 o výsledku účastníka řízení sepsaný Policií České republiky, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké policie Praha, Inspektorátem cizinecké policie Praha se žalobcem; protokol ze dne 20.4.2009 o výsledku svědka sepsaný Policií České republiky, Službou cizinecké policie, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké policie Praha, Inspektorátem cizinecké policie Praha, oddělením povolování vstupu a pobytu s paní I. Š.; protokol ze dne 20.4.2009 o výsledku svědka sepsaný Policií České republiky, Službou cizinecké policie, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké policie Praha, Inspektorátem cizinecké policie Praha, oddělením povolování vstupu a pobytu s panem W. K.; oznámení Policie České republiky, Služby cizinecké policie, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha, oddělení povolování pobytu ze dne 28.4.2009; vyjádření žalobce ze dne 15.5.2009 k oznámení správního orgánu ze dne 28.4.2009; oddací list ze dne 26.7.2006; rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha, oddělení povolování pobytu ze dne 3.6.2009 č.j. SCPP-069107/PH-XIII-CI-2007, jímž bylo žalobci podle § 871 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. zrušeno povolení k trvalému pobytu na území České republiky; odvolání žalobce ze dne 29.6.2009 proti prvoinstančnímu rozhodnutí správního orgánu a žalobou napadené rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie ze dne 15.12.2009 č.j. CPR-10141-1/ČJ-2009-9CPR-C215.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zák.č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Městský soud v Praze po provedeném řízení posoudil věc takto :

Podle ust. § 871 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. policie nebo ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.

V dané věci ze správního spisu je zřejmé, že žalobce do České republiky přicestoval letecky dne 2.2.2006 na základě turistického víza, které mu bylo uděleno na Zastupitelském úřadě České republiky v Alžíru. Na toto vízum pak byl oprávněn se na území České republiky zdržovat 15 dní, tedy do dne 17.2.2006. Dne 8.2.2006 požádal žalobce o udělení azylu, který mu nebyl udělen. V době, kdy byl žalobce žadatelem o azyl, požádal dne 21.9.2006 o udělení povolení k trvalému pobytu jako rodinný příslušník občana Evropské unie, neboť uzavřel dne 26.7.2006 sňatek s paní M. M., občankou České republiky. Dne 25.10.2006 byl žalobci trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny s občanem České republiky udělen a současně mu byl vydán průkaz k povolení pobytu č. ZC010641 s platností do 25.10.2016. Na základě informace Policie České republiky, Okresního ředitelství Kolín, Obvodního oddělení Kostelec nad Černými Lesy došlo dne 6.9.2007 k zahájení řízení ve věci zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Z úředního záznamu Policie České republiky, Obvodního oddělení Postoloprty ze dne 14.5.2007 o podaném vysvětlení dle § 158 tr. řádu, který byl sepsán s paní M. M. vyplývá, že se někdy v lednu 2007 provdala za občana z Alžírsko, jehož jméno si špatně pamatuje. Sňatek uzavřela proto, že za to dostala vyplaceno 20.000,- Kč. O uzavření sňatku nemá ani oddací list, ten jí manžel vzal. Dne 12.7.2008 byl na Inspektorátu cizinecké policie Chomutov sepsán protokol o podání vysvětlení s paní M. M., matkou paní M. M., která po poučení k věci uvedla, že sňatek její dcery se žalobcem zprostředkoval nějaký Čech. K setkání s uvedeným cizincem a její dcerou nikdy předtím nedošlo. Za tento sňatek dostala její dcera odměnu asi 20.000,- Kč. Po svatbě už dcera žalobce neviděla, nikdy spolu nežili ve společné domácnosti, ani finančně jí s ničím nepomáhal, ani nepřispíval. Dne 7.11.2008 byl se žalobcem sepsán protokol o výsledku účastníka správního řízení, v němž žalobce mimo jiné uvedl, že s manželkou paní M. M. se seznámil v roce 2006 na Národní třídě v Tescu, kde v té době nakupoval. Oslovil ji, hovořili spolu anglicky a česky, s překladem žalobci pomáhali kamarádi. Dále pak uvedl, že v současné době s manželkou spolu nekomunikují, protože se dlouho neviděli. Svatba se konala dne 26.7.2006 někde mimo Prahu, žalobce nevěděl přesně kde. Po svatbě podle žalobce spolu bydleli pouze 4 měsíce a to v Praze, někde mezi Flórou a Žižkovem, název ulice nevěděl. V současné době spolu rok a půl nežijí, manželka ho opustila z jemu neznámého důvodu. Hádali se, manželka nebyla spolehlivá, měli každý jiné zvyklosti. Nyní má žalobce přítelkyni, kterou si, až se rozvede, chce vzít a založit společně rodinu. Rodiče manželky žalobce nezná, nikdy je neviděl, o jejich svatbě nevědí. S manželkou žádné kontakty neudržuje. Jeho plánem do budoucna je rozvod. Na otázky ohledně manželky pak žalobce odpovídal teprve poté, co nahlížel do svých písemností. Uvedl rovněž, že manželka má sourozence, ale ty nezná, děti nemá. Dne 20.4.2009 byl prvoinstančním orgánem sepsán protokol o výsledku svědka a to s panem W. K., který do protokolu mimo jiné uvedl, že se žalobcem jsou kamarádi, jeho manželku několikrát viděl, byl i u žalobce na návštěvě, manželka žalobce uvařila kávu, ale v místnosti s nimi nezůstala, protože to odporuje žalobcovým náboženským zvykům. Svědek měl pocit, že žalobce je spokojený, co se potom přihodilo, neví, uvedl, že manželka od žalobce odešla, ten si našel novou přítelkyni, se kterou je již rok a půl. Podle svědka je žalobce seriózní člověk, vztah s manželkou bral vážně, manželství fungovalo normálně. Téhož dne byl také prvoinstančním orgánem sepsán protokol o výsledku svědka s paní I. Š., která uvedla, že žalobce je jejím přítelem již rok a půl, žijí ve

společné domácnosti na adrese P., K. 18 a chtějí uzavřít manželství ihned, jak se žalobce rozvede. Dle její výpovědi se žalobce snažil s manželkou na rozvodu domluvit, nicméně v současné době neví, kde se manželka zdržuje. O vztahu žalobce s jeho manželkou byla informována pouze z jeho vyprávění.

Z uvedeného vyplývá, že již okolnosti předcházející uzavření sňatku (dne 26.7.2006), kdy budoucí manželé se znali pouze podle žalobce z náhodného setkání (nicméně svědecká výpověď matky manželky žalobce vypovídá, že manželství žalobce bylo zprostředkováno nějakým Čechem) i chování manželů po uzavření sňatku, kdy manželé spolu vlastně nikdy nežili ve společné domácnosti, rozhodně nesvědčí o existenci citového vztahu a potvrzují závěr správních orgánů o účelovém uzavření manželství.

Podle článku 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, sjednané v Římě dne 04.11.1950 má každý právo na respektování soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Přesto však čl. 8 odst. 2 stanoví, že státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práva svobod jiných. V daném případě správní orgán I. stupně zrušil žalobci povolení k trvalému pobytu na území České republiky z důvodu, že se žalobce dopustil obcházení zákona o pobytu cizinců na území České republiky uzavřením účelového manželství s cílem získat povolení k trvalému pobytu, tedy v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., v zájmu morálky, neboť porušování platných právních norem ze strany cizince do této kategorie předvídané Evropskou úmluvou náleží, v tomto případě se jedná o účelové manželství uzavřené účastníky řízení.

Soud dospěl k závěru, že rozhodnutí o zrušení povolení pobytu žalobci na území České republiky je přiměřené z hlediska dopadu do jeho soukromého a rodinného života, neboť je spisovým materiálem doloženo, že žalobce uzavřel účelově manželství s paní M. M. Podle článku 35 Směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004, mohou členské státy přijímat potřebná opatření k odepření, pozastavení nebo odnětí jakéhokoliv práva v případě zneužití práv nebo podvodu, například účelových sňatků a proto rozhodování o tom, komu bude zrušeno povolení k trvalému pobytu na území státu, přísluší pouze státu samotnému, který pro rozhodování také vytváří všechny příslušné mechanismy, včetně respektování svých mezinárodních závazků.

V řízení bylo prokázáno, že manželství bylo uzavřeno účelově, proto zásah do rodinného a soukromého života nemohl nastat. Pokud jde o posuzování přiměřenosti dopadu do života žalobce, vycházejí z právní zásady, že nikdo nemůže mít prospěch z vlastního protiprávního jednání nebo z toho, že jednal ve zlé víře či proti dobrým mravům, soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce týkající se dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života. Správní orgán na základě soustředěných podkladů oprávněně konstatoval, že manželství nelze označit za vztah dvou lidí, kteří se znali a chtěli společně žít. Předmětné manželství tedy nikdy neplnilo funkci rodiny ve smyslu zákona č. 94/1963 Sb., o rodině.

Soud tedy vzhledem ke shora uvedenému má za to, že oba správní orgány náležitě a pečlivě zjistily skutečný stav věci, z něhož vyvodily správné závěry, když konstatovaly, že žalobce se svojí manželkou M. M. nežije a že bylo prokázáno, že se jedná o účelové manželství, které nikdy neplnilo funkci rodiny ve smyslu definice zákona o rodině. Současně nebyl shledán nepřiměřený dopad do žalobcova soukromého a rodinného života, když manželství s paní M. M. žalobce uzavřel za finanční úplatu a nikdy spolu nežili ve společné domácnosti. Dle názoru soudu v daném případě nedošlo k namítanému porušení čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a ani k porušení čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách a Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES.

Soud tedy uzavírá, že žalobcovo manželství uzavřené s paní M. M. shledal účelovým, odrážejícím dlouhodobý zájem žalobce neopustit území České republiky, který se projevuje v průběhu celého jeho pobytu v České republice, což rovněž shledal ve svém rozsudku i senát zdejšího soudu 3A 182/2011, který zamítl žalobcovu žalobu proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 2.8.2011 č.j. CPR-5441-2/ČJ-2011-9CPR-V234, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl.m. Prahy ze dne 14.4.2011 č.j. CPPH-25632/ČJ-2010-004003, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění. Senát 8A se připojuje k tvrzení senátu 3A, že neúspěšná snaha o legalizaci pobytu žalobce na území České republiky, jež vyústila ve zrušení rozhodnutí o povolení k trvalému pobytu, je důsledkem nesplnění podmínek daných zákonem o pobytu cizinců pro jednotlivé druhy oprávnění k pobytu cizinců na území České republiky.

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že v daném případě žádná z námitek žalobce není důvodná a tudíž, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem při posouzení předmětné věci, a proto soud žalobu jako nedůvodnou dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., dle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení před soudem nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. dubna 2014

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovněl:
Simona Štěpinová